

Він засміявся і сказав, що після того як його роман "За річкою, в затінку дерев" був одностайно відхилений критикою, він не напише жодного рядка до кінця життя!

Через кілька років у нього не виявилось ні цента, і він вирішив швидко написати розповідь, щоб розрахуватися з кредиторами. Так з'явився "Старий і море".

- Відтоді я запитую себе: чи не є безгрошів'я для письменника кращим джерелом натхнення?!

*Ernest Miller
Хемінгуей*

Ernest Miller Hemingway

Ernest Hemingway

Ернест Хемінгуей
народився 21 липня
1899 року в
привілейованому
передмісті Чикаго -
містечку **Оук-Парк**,
штат Іллінойс,
США. Його батько
Кларенс Едмонт
Хемінгуей був
лікарем, а мати
Грейс Холл
присвятила життя
вихованню дітей.

- **Батько з раннього дитинства намагався прищепити Ернесту любов до природи, мріючи про те, що той піде по його стопах і займеться медициною і природознавством. Коли Ерні було 3 роки, Хемінгуей подарував йому першу вудку і взяв із собою на риболовлю. До 8 років майбутній письменник уже знав напам'ять назви всіх дерев, квітів, птахів, риб і звірів, які мешкали на Середньому Заході.**
- **Місіс Хемінгуей мріяла про інше майбутнє для свого сина. Вона змушувала його співати в церковному хорі і грати на віолончелі. Багато років по тому, вже будучи літньою людиною, Ернест скаже:**
- **«Моя мати цілий рік не пускала мене до школи, щоб я вчився музиці. Вона думала, що у мене є здібності, а у мене не було ніякого таланту».**

У 1911 році, коли Ернесту виповнилося 12 років, дідусь Хемінгуей подарував йому однозарядна рушниця 20-го калібру. Цей подарунок зміцнив дружбу діда й онука. Хлопчик любив слухати розповіді старого і на все життя зберіг про нього добрі спогади, часто переносячи їх у свої твори в майбутньому.

Полювання стало для Ернеста головною пристрастю. Кларенс навчив сина поводитися зі зброєю і вистежувати звіра. Одні з перших своїх оповідань Ніка Адамса, своєму alter ego, Хемінгуей присвятить саме полюванні і фігурі батька. Його особа, життя і трагічний кінець - Кларенс покінчить життя самогубством - будуть завжди хвилювати письменника

....

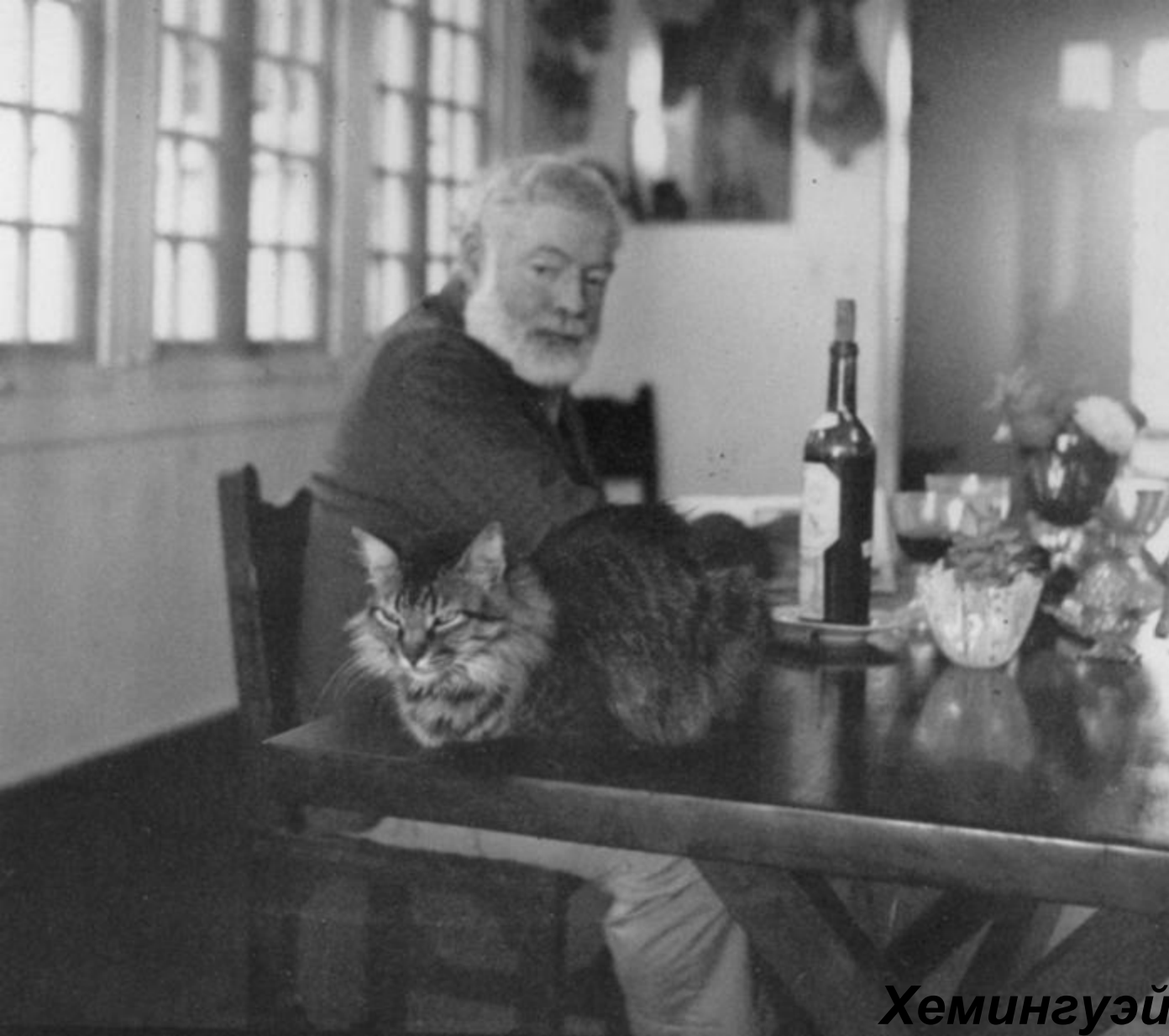

X H.

**Бокс научил меня никогда не
оставаться лежать, всегда быть
готовым вновь атаковать...
быстро и жёстко, подобно быку.**

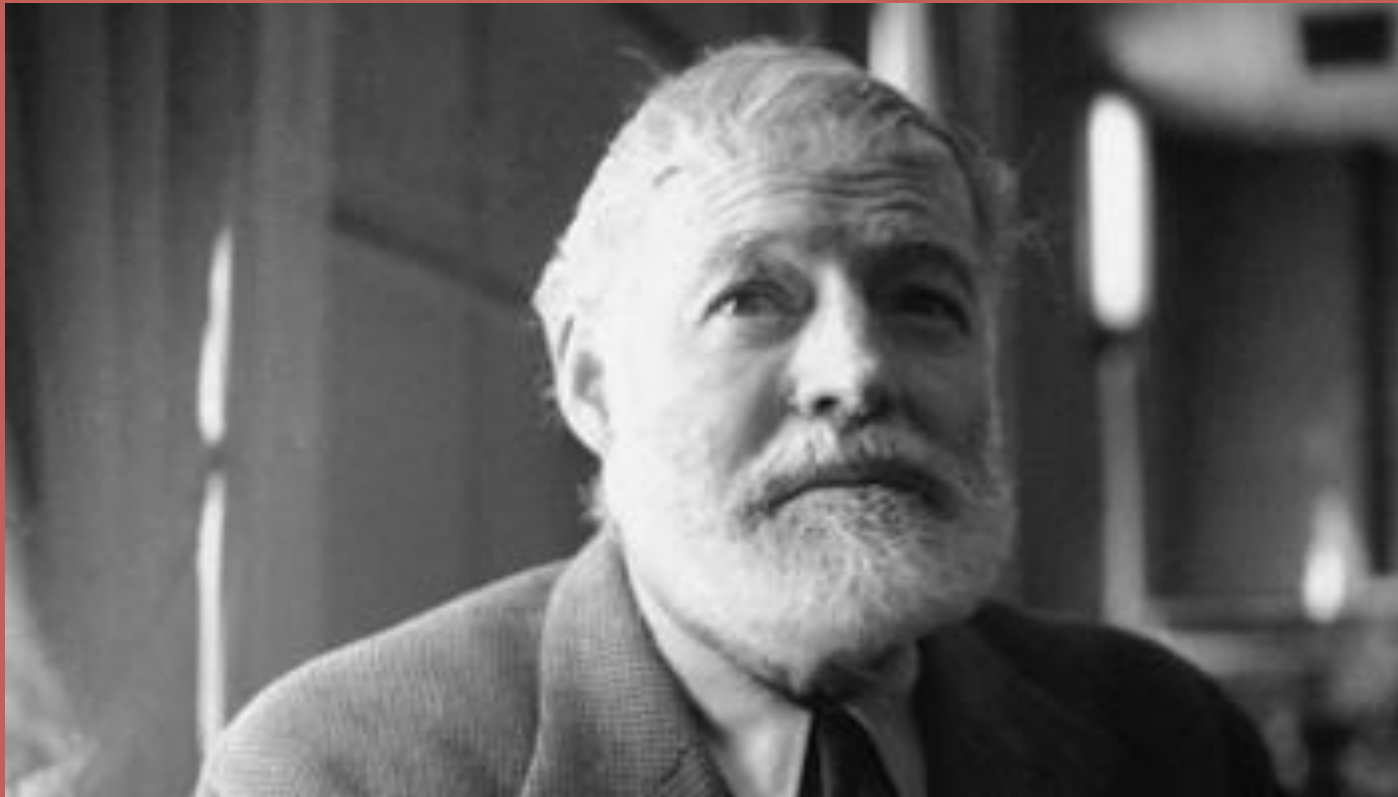
*Хемингуэй в своем доме
на Кубе. Последняя
фотография.*

Початок творчого шляху

- В школьні роки Хемінгуей дебютував як письменник у невеликому школьному журналі **«Скрижаль»**. Спочатку було надруковано **«Суд Маніту»** — твір з північною екзотикою, кров'ю та індіанським фольклором, а в наступному номері — новий розповідь **«Вся справа в кольорі шкіри»** — про закулісний та брудний бізнес боксу. Далі, переважно, публікувалися репортажі про спортивні змагання, концерти. **Особливо популярними були ексцентричні замітки про «світську життя» Оук-Парка**. У цей час Хемінгуей уже твердо для себе вирішив, що стане письменником.

Проза Э. Хемингуэя, отточенная, предельно экономная в изобразительных средствах, была во многом подготовлена школой журналистики. Эта проза мастера, виртуозная простота которой лишь подчеркивала сложность его художественного мира, всегда опиралась на личный опыт писателя.

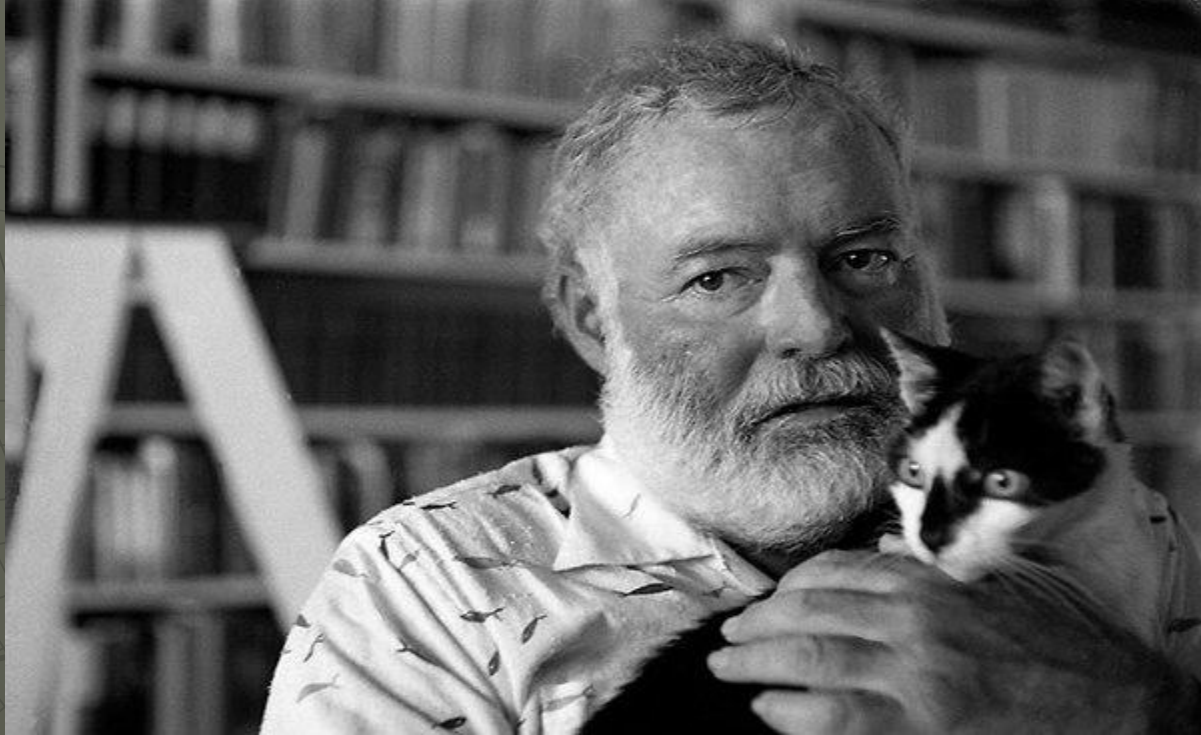
Всегда оказывавшийся в гуще событий своего времени — как корреспондент, непосредственный участник и как писатель — Хемингуэй отзывался на них своей публицистикой и художественными произведениями.

Я был большим дураком,
когда отправился на ту
войну. Я думал, что мы
спортивная команда, а
австрийцы — другая
команда, участвующая в
состязании.

(1918)

- ◆ **Хемингуэя пытались лечить по законам психиатрии. В качестве лечения применялась электросудорожная терапия. После 13 сеансов электрошока писатель потерял память и возможность творить. Вот что сказал сам Хемингуэй:**

Эти врачи, что делали мне электрошок, писателей не понимают... Пусть бы все психиатры поучились писать художественные произведения, чтобы понять, что значит быть писателем... какой был смысл в том, чтобы разрушать мой мозг и стирать мою память, которая представляет собой мой капитал, и выбрасывать меня на обочину жизни?

Спустя 50 лет после смерти, на основании Закона о свободе информации, в ФБР был сделан запрос об Эрнесте Хемингуэе. Ответ: слежка была, жучки были, прослушка тоже была. Прослушка была даже в психиатрической клинике, откуда он звонил, чтобы сообщить об этом.

**21 ЛИПНЯ
1899**

**2 ЛИПНЯ
1961**

